

Vyšli jsme si s pánčičkou.

A moc prima to bylo helejte. A vono taky jak jinak, že jo. Když ji mám jen pro sebe a šécko je cajk, v klidu a na pohodu. Tak jak sem byl dycinky zvyklej. Nešli jsme tentokrát za zvířátkama, alébrž jsme šli číhnout do civilizace. První půlku cesty sem si i myslel, že stopujeme Tupofleky. Páč kam sem se vrtnul, fšade jsem narazil na její vůni. A že vona teda tetkon voní moc pěkně. Až sem z toho celej mimochodnik. Mám furt nutkání. Dělat jí nabídky bez ohledu na tupoflekost.

Tak ale zjistil sem rychle, že vlastně vona je doma, že jo, takže jsem se následně věnoval i jinejm činnostem. Jako je třeba zdravení se s kámošema a četba vzkazů od ostatních. Tohle je taky dobrá náplň procházek. Baví mě to. Až jsme došli tam, kde je to vždycky děsně zajímavý. A nejzajímavější je tam ten krámeček, kde mívaj bojový myši. Mimo jiný teda. Já huž sem si na tuten nedostatek toho krámku zvyknul a sžil sem se se skutečností, že tam chovaj nebezpečný tvory, ale tentokrát tam měli nějakej spešl přepadovej oddíl, tak sem byl ostražitej, aby kdyby... náhodou, že jo. Nikdá nevíte..... No ale! Hlavně tam mají spoustu jinejch zajímavých věcíček. A většinu z nich já potřebuju. A miluju pani prodavačku a vona miluje mě. Dycinky na mě pamatuje s něčim. S něčím naprosto výborným. A tentokrát sem si mohnul i vybírat. Takže sem se nežinýroval a když sem tetkon ten životem zkoušenej a háráním trápenej, tak sem si dal prsíčko z kachny, druhý prsíčko z kachny, a ešče radši jedno, a tu kus krávy a tu kus bůhvíčeho a tak jako podobně. A taky sem si nakoupil, aby mi cestou nebylo hladno. Pánčička solila prašule a ani nemrkla □ . A pak už mě ale radši vedla ven, páč hrozilo prej, že prožeru vejplatu a navíc prasknu z přežráního. Já!! Heh!

Však to dycinky vylítám. Musim mít z čeho brát, ne? A taky sem dobře udál, že sem se nadlábnul. Páč jsme došli na naše oblíbený místo, kde dycky hrozně balonkořádíme. Běhá to tam výborně. Je to dokonalý místo na čutání dálek, na balonkovou hru, na hledání balonku.... prostě dokonalý. Pro tentokrát sem to ovšem neměl tak jako úplně pro sebe. Páč najednou koukám a letí k nám pometlo nějaký. Takovej malej medvěd jako. Teda spíš medvědice, páč to byla holka bernská salašnická. Škvrček takovej. Ale vychovanej řádně, to se jí musí nechat. Chovala se převelice úctivě. Správně mi vzdala hold a dělala na mě cukrbliky. Tak sem usoudil, že když je to takový moudrý mládě, že jí i balonek pučim. A vona byla taková přeuctivá, že si ho enem dycinky na chvílku půjčila a pak ho hnedle zase bez říkání vrátila!! To se nevidí jako todlencto. A taky to bude přemejšlivej typ. Hrozně jí zajímalo, jak se hraje moje kopečková hra. Furt pobíhala vokolo a sledovala co dělám, jak to dělám a proč to dělám. Ani balonek nekradla, když běžel důlem. To se ale vážně moc nevidí,

Vyšli jsme si s pánčičkou.

takovýdle šikovný štěndo. Takže sem byl blahoskonnej takovej. Pánčičky se nám smály, že jsme jménama přímo zimě-vánoční kombinace. Rumíček a Rozinka. No nevim, trapný mi to přijde, tydle věci nechápu ani za mák.

Abychom furt enem nestáli - já teda nestál a Rozinka rozhodně taky ne, stály pánčičky - takže se pohneme o kus dál. A to sme teda ale dobře událi. Páč víte co? Přidružila se k nám taková moc fešná bloncka. Dýda se menuje. Mladá a voňavá a hlavně teda, jo? Hlavně ničehož nenamítala na mý sekcuální návrhy. Jedinej, kdo tady něco namítal, byla zcela nepochopitelně pánčička!! Furt mi foukala do karet, hergot taky už. Tak doma nemůžu, tady taky nemůžu, tak co asi tak jako mám dělat, ne? Bože to je život tohleto. Myslel sem, že by mi to mohlo vyjít ve křovíčku, kam Dýda zaplula v naději, že tam najde něco, co nejde procedit košíkem, kterej jí její panička na chvíli sundala. Tak jsem jako myslel, že bychom toho mohli využít rovnou voba. Taková akcička dva v jednom. Ehm, doslova. Jenže jako, nechápete. Vona má pánčička takovej blbej zvyk, že všechno vidí. A hned huláká jak prokopnutá. Takže houkla na Dýdu a jak vona jí poslechla a vyšla ven, tak tím pádem sem měl taky po hehe. Tak aspoň, že sme si pak fšící tři zaběhali. A navíc - vypadalo to, že vobě holky půjdou s náma domů. Myslel sem si tudíž, že by pak třeba doma šla urvat nějaká ta příležitost. Jenže mi sklaplo, páč prej holky musej do svejch domovů, žádněj harém se pořizovat nebude.

To mi řeknite, ešivá já nemám pech! Když si najdu přítelkyni a ideální fstach, tak co? Tak zas nic. Tak zas jen ty Tupofleky mám doma. Ovšem teda, když sem přišel domů, tak jak mě ta důra přepadla, hnedle sem za Dýdu i zapomněl a věnoval se hroudě Flekůch. Taky marně, ale to už je zasejc jiná kapitola. Ovšem jinak to byla povedená procházka, to bych kecal, kdybych tvrdil, že ne.